

ADRIAN PINTEA:

„Nu am nevoie decât de iubire...”

O zi de iarnă cămplit-prematură tăia orice curaj de a pătrunde vreun mister... Ceea ce nu poate reda dialogul nostru este generozitatea adânc umană cu care Adrian Pinteă, deși grăbit, a oferit paginii de față câteva gânduri dătătoare de seamă, câteva idei conținând sinceritatea nuda a instantaneului. Adrian Pinteă este contemporan cu noi și locuiește în grijile și nelișiștile marii victorii care este Teatrul.

□ Ne-ați putea spune, domnule Adrian Pinteă, ce resorturi intime v-au marcat atunci când ați făcut primii pași în lumea teatrului?

■ Atunci când de-abia începeam, după ce am intrat la Institut, doream să fiu admis în spațiul magic unde știam că există mulți vrăjitori cu care aș fi vrut să scân și în mijlocul cărora aș fi vrut să trăiesc. Nu-mi doream un rol anume, cum, de altfel, nu-mi doresc nici acum. Dorința de atunci s-a împlinit, cred că aici unde mă mișc este un spațiu sacru, m-am întâlnit cu mulți vrăjitori și, în plus, am aflat cât de greu se plătește supraviețuirea în lumea despre care vorbesc.

□ Despre ce fel de preț este vorba?

■ Pur și simplu nu mai ai dreptul să trăiești o viață obișnuită.

□ Există ceva ce v-ați dorit să realizați și nu ați reușit până acum?

■ Să fac regie de film. Și să-mi cumpăr un jeep.

□ Care credeți că este cea mai acută problemă a teatrului românesc, în aceste timpuri?

■ Sărăcia. Dacă teatrului i s-ar oferi banii necesari, aceasta ar fi o formă de respect, nu un cadou. Respect nu doar față de teatru, ci și față de societate.

□ Credeți că actorii ar putea intra în grevă?

■ Actorii au o decență care îi va împiedica să devină bătași pe străzile Capitalei. Deocamdată, nu fac grevă, dar nu știu dacă este exclus...

□ Ce mai face Adrian Pinteă, actorul de film?

■ În momentul actual legătura mea cu filmul este nulă. Filmele produse acum sunt toane mai mult sau mai puțin justificate. Personajele de film ce le-aș putea interpreta nu se pot găsi în lumea besmetică și vulgară din timpurile de acum. De fapt, pentru mine se întâmplă aceeași poveste de dinainte de '89, evident cu alte date: atunci nu puteam interpreta un secretar de partid, iar acum nu pot întruchipa problemele unui șomer... brăilean, să zicem! Până când dramele unui scenariu nu vor apărea în bibliotecă, e bine să-mi văd liniștit de teatru. Patronul scenariștilor români este „Evenimentul zilei” cu pagina „crime și violuri”. Când va trece această furie, vom mai vedea...

□ Considerați că după decembrie '89 teatrul românesc a cunoscut o reală și viguroasă evoluție?

■ Teatrul și-a văzut de drum mai departe. N-avea cum să se întâmple un nou miracol, când miracolul era că teatrul exista. Chiar și cu câinii poliției la ușă, dar EXISTA!

□ Dacă ar fi să vorbiți despre studenții de la A.T.F....

■ ... studenții sunt niște superbi inconștienți de cumplita duritate ce îi așteaptă în această profesie. Sunt puternici, talent au eu carul, dar nu le-ar strica mai multă cultură generală...

□ Credeți că poate exista un dialog sincer între critica de teatru și spectacol?

■ Dialog sincer da, dar ar semăna cu o pâruală elegantă. Puțini cunosc suficient de onest teatrul pentru a putea fi de folos. Și nu pot fi de folos cei pentru care nu există deosebire între „creație actricească” și „interpretare actricească”.

□ De-a lungul anilor, publicul a manifestat față de persoana dumneavoastră felurite sentimente, de la considerație, admirație și respect, până la iubire. De care dintre acestea aveți cea mai mare nevoie?

■ Ca orice artist, nu am nevoie decât de iubire, indiferent cum s-ar manifesta. Atâta timp cât simt iubirea plutind în aer, sunt

Adrian Pinteă în Fool for Love de Sam Shepard, la Teatrul Român-American (cu Laura Jianu)

perfect mulțumit, când n-o mai simt, devin îngrijorat. Publicul vine la teatru din nevoia de iubire, de aceea n-am nimic în comun cu publicul estetic, prefer publicul obișnuit care reacționează sincer la iubire. Cred că și admirația este o formă de iubire.

□ Ce relație stabiliți cu poezia ca formă de expresie teatrală?

■ Relația cu poezia din interiorul teatrului s-a creat prin textul lui Shakespeare. Mă interesează poezia ca țesătură shakespeariană.

□ V-ați gândit să realizați un spectacol de poezie?

■ M-am gândit, dar am văzut multe recitaluri atât de lipsite de imaginație... Nu cred că de asta e nevoie acum. Deocamdată mă lupt să țin pe picioare Teatrul Român-American...

□ ... care, până acum, se pare că v-a adus satisfacții...

■ Da, dar și o măsură egală de piedici, vorbe, în sfârșit, prilej continuu de amărăciune. Nu mă pot sponsoriza singur, iar pe de altă parte, deși știu că este o realitate, urăsc relația dintre contabili și artiști. Mă revoltă îngrozitor maniera unor „rechini cu hobby-uri artistice”...

□ Ne puteți spune ceva despre cartea al cărei autor sunteți și care se află acum în curs de apariție?

■ Este o carte de povestiri despre țărani ardeleni. Cred că pe foarte multă lume va surprinde.

□ Scrieți și poezie...

■ N-am nici o legătură cu imaginea poetului de carieră. Atracția mea față de literatură este mult mai robustă... Dacă mi s-a suprapus imaginea suprasensibilă a poetului de carieră, închis în turnul său de fildeș, este un mare fals.

□ Ce credeți despre prietenie?

■ Prietenia cea mai autentică este între doi oameni care se iubesc.

□ Există ceva ce ați vrea să uitați și nu puteți?

■ Da, dar despre asta nu pot să vorbesc...

□ După trepidația activităților ce vă implică zilnic, cum vi se întâmplă să vă odihniți spiritul?

■ Când obosesc foarte tare, adorm, apoi încep visele, activitatea mentală e continuă... Așa că spiritul nu se odihnește.

□ Stabiliți o comunicare aparte cu divinitatea?

■ N-aș putea să fiu ateu, măcar pentru că această poziție mi-ar jigni inteligența.

CLARA MĂRGINEANU